

Túlcsorduló, magát szétesztó szeretet Életet adunk, életet kapunk

3. tábla

„Az asszony is, amikor szül, szenved, mert eljött az órája; de amikor megszülte gyermekét, már nem emlékszik gyötrelmeire, mert örül, hogy ember született a világra.” (Jn, 16, 21)

A házasság "összentség", a teremtés óta létezik. A paradicsomi egységet idézi, majd Jézus kinyilatkoztatása után a Szentháromság belső életét is közvetíti.

A házaspár egymás iránti szeretete egy önmagán túlmutató, nagyobb cél szolgálatában áll. Életet akarnak ajándékozni. A teremtő Isten szándéka szerint a kölcsönös szeretet az alapja, kútforrása gyermekeink életének.

Ferenc pápa így elmélkedik: „Semmi sem olthatja ki Isten irántad érzett szenvedélyes szeretetét! „Megfeledkezhet-e csecsemőjéről az asszony? És megtagadhatja-e szeretetét méhe szülöttétől? S még ha az megfeledkeznék is, én akkor sem feledkezem meg rólad.

Nézd, a tenyeremre rajzoltalak” (Iz 49,15–16). Ma divatos dolog a tetoválás: „A tenyeremre rajzoltalak.” „A kezemre tetováltalak!” Isten kezén vagyok, így [mutatja a pápa], és nem tudom ezt eltüntetni. Isten szeretete olyan, mint az anya szeretete, amelyről sosem feledkezhet meg. És még ha egy anya meg is feledkezne? „Én nem feledkezem meg rólad”, mondja az Úr. Ilyen az Isten

tökéletes szeretete, így szeret ő bennünket! (Ferenc pápa: Általános kihallgatás, 2019. február 20.)

„...az Úr úgy érez, mint a gyermeket váró pár: várakozik, majd elkísér. Ez az Úr örök szeretete, végtelen, de konkrét. Öröktől fogva szeret és sosem hagy el bennünket!” (Ferenc pápa: Szentmise a Szent Márta-ház kápolnijában 2014. január 13. (VR)

Az igazi szeretet kiárad, szétosztja magát. A házastársi túlcsonduló szeretet ajándéka, gyümölcse a gyermek. A szétosztás által nem lesz kevesebb, sőt gazdagabbá válik, mint ahogy a szétosztott kenyérben és borban rejtőző Isten szeretete sem csökken.

Isten szeretete úgy vesz körül minket itt a földi életünkben, a teremtett világban, mint magzatát az édesanya teste, amelyben minden szükségeset megkap tőle: „Benne élünk, mozgunk és vagyunk.”(Ap.Csel.17, 28) Ugyanez igaz a formálódó pici babára is, ha édesanyjára gondol. Az anyaöl arra hivatott, hogy a fejlődő életnek biztosítsa a paradicsomi állapotot, védettséget, oltalmat, ahol nincs félelem, nincs fájdalom, nincs éhség és szükség.

Ilyen lehetett az édenkert, mikor Isten és ember teljes harmóniában éltek együtt. A Teremtő azt szeretné, ha minden gyermek ezzel az ősi édeni tapasztalattal kezdené életét.

Az anya kezdettől tudja, hogy a szeretete fájdalommal jár, hogy szenvedések árán hordozza, majd szüli meg gyermekét, mégis remél a fájdalomban és ujjong az örömben. Ettől még a fájdalom fájdalom marad, nem szűnik meg, de ha örömmel és reménnyel éljük meg, akkor gyümölcsöt terem.

Jézus, mielőtt a testét táplálékul adta („Vegyétek és egyétek!”), édesanyja testéből táplálkozott, mint bármelyik gyermek. Hasonlóan Jézushoz, minden anya mondhatja magzatának: „Az én testem valóban étel, az én vérem valóban ital”.

Ahogy Isten szeretete kiárad, és megtermékenyíti az egész Földet, életet ad és éltet minden, e Földön élő, az édesapa szeretete is kiárad, és termékenyíti a felesége övét, gondoskodik a megfogant életről. Jézus testét adja a népének, és ez az önátadás termékeny; mindaz, aki befogadja, annak élete lesz, mégpedig örök élete.

Milyen gyümölcsöt terem mostanában a szeretetünk?

Isten termékeny szeretetre hív-hogyan adjuk tovább házaspárként az életet, a hitet, Isten szeretetét?

